

[Stats- og udenrigsministeren.]

for at tækkes dem? Jeg synes, det er en mærkelig måde at betegne et samarbejdsforhold mellem to af hinanden uafhængige og selvstændige partier på.

Hr. Poul Hartling kom også ind på markedspolitikken. Det skulle han måske ikke have gjort i den forbindelse, for en af de beslutninger her i dette ting, der netop påviser, at regeringen ikke er bundet til SF, men kan træffe store, afgørende beslutninger uafhængigt af SF, det er netop markedsbeslutningen. Markedsbeslutningen traf vi på et meget bredt flertal her i dette ting, men vi havde ikke SF med i den. Så jeg synes i og for sig, at hr. Poul Hartling måske skulle have undladt det eksempel.

Men hr. Poul Hartling bad mig erkende, at det ikke altid er så let at sondre mellem indenrigspolitik og udenrigspolitik. Tingene hænger sammen, sagde venstres ordfører. Ja, det gør de vel nok, men det kan ikke være noget nyt, der lige er opstået i de senere måneder. Hvis tingene hænger sammen indenrigspolitisk og udenrigspolitisk — og nogen sammenhæng er der jo — så har de vel altid hængt sammen. Lad os f. eks. tænke på perioden fra 1950 til 1953, da vi havde en VK-regering, da hang det indenrigspolitiske og det udenrigspolitiske vel også sammen, tingene havde vel også dengang en vis indbyrdes sammenhæng. Men det forhindrede da ikke VK-regeringen under hr. Erik Erikssens ledelse i at drive sin indenrigspolitik sammen med det radikale venstre, der i hvert fald dengang var meget klart modstander af Danmarks tilslutning til NATO, og så bagefter drive sin udenrigspolitik sammen med socialdemokratiet.

Nu vil man måske påstå, at her var ingen sammenhæng, men det var der i høj grad. NATO-politikken førte til en bestemt forsvarspolitik, til en genopbygning af det danske forsvar, som havde betydelige økonomiske og finansielle konsekvenser; men ikke desto mindre førte den borgerlige VK-regering den tvedelte politik, at indenrigspolitikken kørte man i hovedsagen med det radikale venstre og udenrigspolitikken, NATO-politikken, forsvarspolitikken sammen med socialdemokratiet. Der er måske ikke så meget nyt under solen, som man prøver på at give indtryk af.

Hr. Poul Hartling var så venlig at antyde, at hvis vi arbejdede sammen med SF om visse spørgsmåls løsning, ja, så sønder slog vi markedspolitikken. Det ved jeg da ikke. Må jeg spørge: sønder slog regeringen Erik Eriksen-Ole Bjørn Kraft NATO-politikken og forsvarsopbygningen, fordi man førte sin indenrigspolitik sammen med det radikale venstre, der dengang var dybt uenig med VK-regeringen om disse ting? Jeg mener ikke, man sønder slog dem, og jeg mener heller ikke, at vi sønder slår markedspolitikken.

Og så kunne jeg have lyst til at spørge: hvilke interesser varetager venstres ordfører egentlig ved at antyde, at Danmarks markedspolitik, at regeringens markedspolitik, ikke er holdbar, ikke er konsekvent, ved at så tvivl om den? Hvilke interesser varetager hr. Poul Hartling ved at så tvivl om landets markedspolitik på et tidspunkt, da vi måske står over for på kortere eller længere sigt afgørende forhandlinger i Bruxelles om Danmarks tilslutning til fællesmarkedet? Er det landets interesser, der varetages ved at så en sådan tvivl? Er det eksporterhvervenes interesser, der varetages ved at så en sådan tvivl? Eller er det noget mere snævre partipolitiske interesser, der søges varetaget herved?

På samme måde må jeg henvende mig til hr. Poul Møller. Han konstaterer, at regeringen, socialdemokratiet og SF ikke er enige i udenrigspolitikken, og det er jo en rigtig konstatering, det er fuldstændig korrekt. Men som lige påvist var VK og de radikale, der var deres regeringspartner, vel lige så uenige eller i hvert fald omtrent lige så uenige fra 1950 til 1953. Og hvordan ligger det for resten med forholdet mellem VK-partierne og det radikale venstre i dag? Der er man vel også splittet i synet på det udenrigspolitiske, på det forsvarspolitiske, på en lang række fundamentale spørgsmål. Ja men kan man være det i den ene side af salen, så kan vi vel også være det i den anden side af salen; der gælder vel ikke et særligt privilegium for borgerlige partier om, at de godt må samarbejde om alt, hvad de kan blive enige om, på trods af, at de er dybt uenige om udenrigspolitiske spørgsmål, men i den anden side af salen er det den sorteste uparlamentariske synd, hvis man gør det tilsvarende — det kan ikke